

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 193.

Συνδρ. έτηρ. έν Έλλάδι πηρ. 1.
, , , Έξωτερικῶν : 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Έν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Έξ ουδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται εἰς Ἐφημερίαν τῶν Παιδῶν ἄνευ προκληρωμῆρ.

ΠΩΣ ΝΑ ΗΝΑΙ ΤΙΣ ΑΣΦΑΛΗΣ.

Ἐποφάσισον θεῶι μὲν, θεοῦ βοηθοῦντος, καὶ ἀποστρέφασαι πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δύναται νὰ γείνη ἀφορμὴ πρὸς ἁμαρτίαν, διότι ὅστις θέλει νὰ ἴηται ἀσφαλὴς ἀπὸ κακῶν πράξεων, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἀφορμὰς. Ὅστις θέλει νὰ ἴηται ἀσφαλὴς, πρέπει νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κινύνου. Πρέπει νὰ θεωρῆς τὴν καρδίαν σου ὡς κυριτετακοθήτην καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν νὰ χειρίζοσαι ἀκόμη καὶ ἓνα σπινθίρα περασμοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριός μας μᾶς παραγγέλλει νὰ προσευχώμεθα, «καὶ μὴ μᾶς φέρῃς εἰς πειρασμόν,» ἀλλ' ἡ προσευχὴ αὐτῆ κατ' οὐδὲν θὰ ἴηται χρήσιμος, ἐν δὲν προσέχωμεν μὴ πέσωμεν εἰς αὐτόν.

ἀλλ' ὅστις κάμνει αὐτὸν ἐχθρόν του, ὄλιγον πρέπει νὰ ἐλπίζῃ παρὰ τῶν φίλων του.

Ἀκούσατε ταῦτα μετὰ προσοχῆς αἰεὶ, μικροὶ μου φίλοι, καὶ ἐξαγοραζετε πᾶσαν στιγμὴν τοῦ πελευτῆμου τούτου καιροῦ σας, κατὰ τὸ ἔτος, εἰς τὸ ὅποιον εἰσῆλθετε, διὰ νὰ ἴηθε καὶ κατασταθῆτε χρήσιμοι ἐν τῷ κόσμῳ καὶ εὐτυχεῖς εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ ἌΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

Ὁ καιρὸς εἶναι ἡ κούνια τῆς ἐλπίδος, ἀλλ' ὁ τάφος τῆς φρεναπάτης. Ὁ χρόνος εἶναι ὁ αὐστηρὸς παιδευτὴς τῶν ἀφρόνων ἀλλ' ὁ σωτήριος σύμβουλος τῶν φρονίμων. Ἡ σοφία προκορεῖται αὐτοῦ, ἡ ἐδκαρία συμβαδίζει μετ' αὐτοῦ, ἡ δὲ μετάνοια ἀκολουθεῖ. Ὅστις κάμνει τὸν χρόνον φίλον του, ὄλιγον ἔχει νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.

1884.

Ἡ συντάκτης τῆς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν εὐχεταὶ πᾶσι τοῖς μικροῖς αὐτοῦ συνδρομηταῖς καὶ φίλοις εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος 1884.

Ο ΚΕΙΜΟΝ.

1.
Φόβος πάλιν ὁ βορρᾶς μὲ θυμὸν
Κι' ὁ γέρον μᾶς ἔλθε ψυχρὸς ὁ
χειμῶν.
Τ' ἀθῶνι τὴν φύσιν ὡς πρὶν
δὲν θμνεῖ,
Ἡ γῆ μας ἀστόλιστος μένει γομνῆ.
2.
Κελᾶθμ' ἀφνειὸ κέρατ τραχὺ.
Κι' ὁ βράχος μὲ πένθος τὸ πρᾶκ
ἀνιχνεῖ
Τὸ ρόδα, τὰ λᾶνθ, τὰ φύλλα στήν
τῆν
Ἐγρὰ τὰ σκεπάζει φθορὰ καὶ σιγή.
3.
Παντοῦ ἐρημία, παντοῦ σιωπή!
Ἡ φύσις κοιμᾶται ἄγρὰ σκυ-
θρωπῆ!
Πᾶς 'μοῖδις, θεέ μου, ὁ μαῦρος
χειμῶν
Τῆν ὑστερινὴν ὥραν, τὸ τέλος
(Α. Παράσχος.) ἡμῶν!

Χριστὸς γεννᾶται!

Χριστὸς γεννᾶται! φοβερόν μυστήριον τελεῖται,
Τὸ πᾶν τὸν Κύριον ἱμνεῖ,
'Αγγέλλονται οἱ οὐρανοί,
'Ὁ κόσμος συγκαίνεῖται.

Χριστὸς γεννᾶται! ἄγγελοι ψάλλουν ἐν ἁρμονίᾳ
«Δόξα θεῷ ἐν οὐρανοῖς,
Εἰρήνη ἰστω ἐπὶ γῆς,
'Ανθρώποις εὐδοκία.»

Χριστὸς γεννᾶται! μάγοι τρεῖς ἔρχονται ἐκ Περσίας
Δᾶρα κομίζουν εἰς αὐτόν,

Κηρύττου δὲ Θεοῦ υἱὸν
Το τέκνον τῆς Μαρίας.

Χριστὸς γεννᾶται! ὁ Θεὸς θνητοῦ μορφὴν λαμβάνει,
Καὶ καταβαίνει εἰς τὴν γῆν
Παύων τὴν θεϊκὴν ὄργην
Καὶ τὴν ἀρχαίαν πλάνην.

Κ' ἡμεῖς τὸ θαῦμα βλέποντες ἐκ καθαρᾶς καρδίας
Σὺν τοῖς ἀγγέλοις εἰς χορὸν
Ἄσμα θεὸν φάλλωμεν παιδρὸν
Χαρὰς κ' εὐχαριστίας.

Ἄς φάλλωμεν, ἄς φάλλωμεν ἐν ἁρμονίᾳ.
Δόξα Θεῷ ἐν οὐρανοῖς,
Κίρηνη ἔστω ἐπὶ γῆς,
Ἀνθρώποις εὐδοκία.
Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

— Αὐτὰ δὲν τα ἔνοῦ, κύριε ὑπολοχαγέ. Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου συνείθισε νὰ λέγῃ ὅτι ἄνθρωπος, ὅστις ἔπαιρνε ἔστω καὶ ἓν λεπιδόν, τὸ ὅποιον ἀνῆκεν εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἦτο τίμιος· ἐγὼ δὲ τῷ ὑπεσχέθην νὰ μείνω τίμιος.

— Ἄ! πολὺ καλά! εἶπε μυκτηριστικῶς ὁ Σόββε, τότε κατ' ἐσὲ ἄφειλεν ἡ Κυβέρνησις μας νὰ μὴ κατασχῇ τὰ χρήματα, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ φιλοφρόνως εἰς τὸν Ἀυστριακὸν κατάσκοπον.

— Δὲν ἤξεύρω περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, κύριε Σόββε, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως μας, δὲν θὰ ἔπαιρνα τὰ χρήματα.

Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ ὁ Σόββε ἐγέλασε τόσον εὐθύμως καὶ ἠχηρῶς, ὥστε ὁ Γεώργιος ἐθαύμασε, πῶς ἀνὴρ ἔχων τοιαῦτα σχέδια καὶ σκέψεις κακούργου ἠδύνατο νὰ γελᾷ μὲ τόσην ὄρεξιν.

— Ἄκουσον λοιπὸν, βλάκα, εἶπεν αὐτός, σὺ γνωρίζεις τὰ σχέδιά μας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀσφαλὲς νὰ τρέχῃς ἐλεύθερος. Ἐγὼ εὐκόλως ἠμποροῦσα νὰ σὲ ἐκβάλω ἀπὸ τὸ μέσον, ἀλλ' ἐάν σου χαρίσω τὴν ζωὴν, μοὶ ὑπόσχεσαι νὰ σιγήσῃς διὰ παντός περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ νὰ δραπέτευσῃς αὐτὴν ταύτην τὴν νύκτα;

— Νὰ δραπέτευσω! Μὰ τοῦτο θὰ ἦτο λιποταξία καὶ ἐπομένως παράβασις τοῦ ὅρκου μου. Ὅχι, θὰ μείνω ἐδῶ· κάμετέ μοι ὅ,τι ἀγαπᾶτε.

— Μὴ με ἐρεθίζεις, Βράουν, ἐπανέλαβεν ὁ Σόββε μετ' ὀργῆς. Ἐλα, ἐνώνεσαι μὲ ἡμᾶς, ἢ λιποταχτεῖς;

Ἐν τῶν δύο πρέπει νὰ ἐκλέξῃς, διότι, ἄλλως θὰ σοῦ κοστίσῃ τὴν ζωὴν σου.

Ἄ! ὁ Γεώργιος ἔσυρε μακρὰν ἀναπνοήν.

— Προτιμῶ νὰ ἀποθάνω ἢ νὰ πράξω ἐγκλημα, διότι ἢ μήτηρ μου θὰ κατήρχετο εἰς τὸν τάφον ἐν θλίψει, ἐάν ἐγινόμεν ἐγκληματίας, ἀπακρίθη, ἰστάμενος ἀτάραχος ἐνώπιον τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κρότος ἐκ τοῦ ὑποκάτω δωματίου ἠκούσθη, καὶ ὁ Σόββε φοβηθεὶς ἔκρυψε τὸ δέλετρόν του, καὶ ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως.

Ἄ! ὁ Γεώργιος κατεκλίθη πάλιν καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσεν εἰς ὕπνον βαθὺν καὶ ἤσυχον, τὸν ὅποιον ἐχρεώσεται εἰς τὴν καθαρὰν του συνειδήσιν.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἀφυπνίσθη ὑπὸ τινος ἡλιακῆς ἀκτίνος, ἣτις εἶχεν εἰσχωρήσει εἰς τὸ κελίον του ἐκ τοῦ στενοῦ παραθύρου. Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη, προσηυχῆθη καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ παράθυρον θεωρῶν τὰ ἔξω.

Πρωινή λαμπρότης καὶ ἤσυχία ἐπεκράτην ἐπὶ τῶν περιχώρων. Παρὰ τοὺς πόδας δὲ τοῦ πύργου ἔρρεε ζωὴ καὶ ἀκτινοβολία ὁ Ἑλβας.

Ἄ! ὁ Γεώργιος συνησθάνετο ἐαυτὸν εὐγνώμονα καὶ εὐτυχῆ· ἢ νῦν εἶχε παρέλθει, καὶ εἶχε προφυλαχθῆ ἀπὸ κινδύνου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Ἐνώσας τὰς χεῖρας προσηυχῆθη εἰς τὸν οὐράνιον τὸ Πατέρα νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν ἀσφύτητά του. Τότε εἶδεν ἐξερχομένους ἐκ τῶν κάτωθι δωματίων τοῦ πύργου συνοδείαν δεσμιῶν, ὅτινες ἐπορεύοντο εἰς τὰ ἔργα των, καὶ ἐφρικίασεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ τοῦ ἐγκλήματος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὥστε οὐδέποτε νὰ συγκαταριθμηθῶ μετὰ τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἀνθρώπων.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἦλθεν ὑπασιπιστῆς τις ἵνα φέρῃ τὸν Γεώργιον εἰς τὴν ἀνάκρισιν· ἢ ἀπόστασις δὲν ἦτο μακρά. Ἡ οἰκία τοῦ Στρατηγοῦ φὸν Βράουν Βέδελ ἦτο ἐν τῇ πλατείᾳ Μόνσταρ, πλησίον τῶν ἀνακτόρων τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου.

Ἄλλ' ἂν καὶ ἡ ἀπόστασις ἦτο μικρά, ὁ δυστυχῆς Γεώργιος ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ πολλὰς ταπεινώσεις καθ' ὁδόν. Συνήντησε πολλοὺς τῶν συντρόφων του, ὅτινες, ἴσως φθονοῦντες τὴν ποτὲ εὐτυχίαν του, καὶ τώρα βλέποντες αὐτὸν ὑπὸ δεσμὰ, τὸν ἐλοιδορήσαν με λόγους σικωπτικῶς καὶ ὀδιστικῶς. Μὲ τεταπεινωμένα βλέμματα ὁ Γεώργιος ἐδάδιζε καὶ ἠσθάνθη χαρὰν, ὅτε ἔφθασεν ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Στρατηγοῦ.

— Πῶς θὰ ἤσθανόμεν τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐάν ἤμην ἔνοχος! Μόνον οἱ ἔνοχοι ἀφείλουσι νὰ τρέμωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

Ἄ! ὁ ὑπασιπιστῆς τὸν ᾠδήγησεν εἰς αἴθουσαν, ὅπου ὁ Στρατηγὸς συνωμίλει με πολλοὺς ἀξιωματικοὺς περὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου ἐκτραγέτους πολέμου. Ἐπὶ τινὰς στιγ-

μὰς ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἀπαρατήρητος, ἀλλ' ὕστερον οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκάθισαν εἰς γραμμὴν κατὰ σειρὰν κατὰ τὸν βαθμὸν των, ἐκτὸς τῶν ὑπολοχαγῶν Σόββε καὶ Βάλδεκ, ὅτινες ἀπεσώρθησαν εἰς τι παράθυρον βαλῶν, ὁ δὲ Γεώργιος ἐκλήθη νὰ σταθῇ πρὸς ἀνάκρισιν.

Ἄ! ὁ στρατηγὸς τῷ ἀπηύθυνεν ὀλίγας ἐρωτήσεις, ὡσεὶ ἀνακριτικὰς, ὕστερον δὲ ἀποτόμως διακόψας τὰς ἐρωτήσεις εἶπεν ἐπιτακτικῶς·

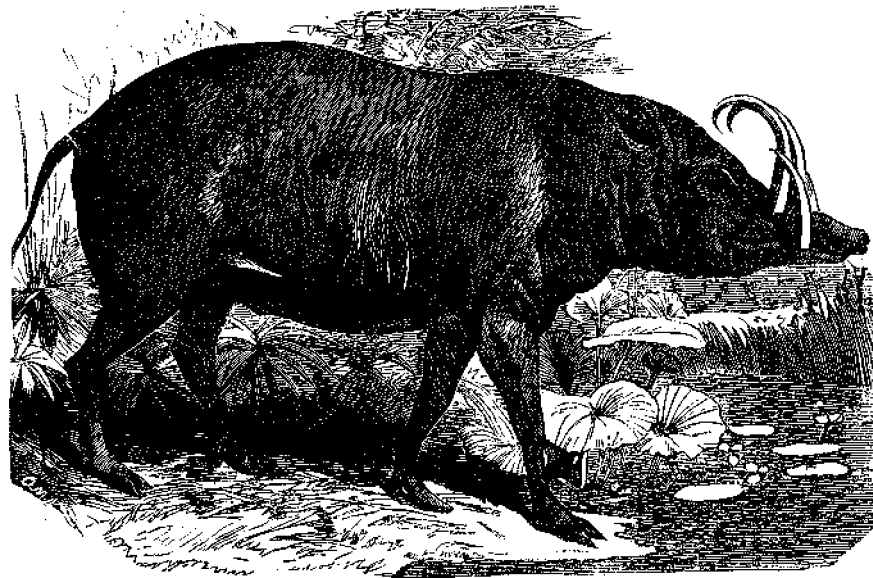
— Τώρα διηγήθητι ἐλευθέρως καὶ ἐν ἐκτάσει πάντα τὰ διατρέξαντα μετὰ σοῦ καὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ φὸν Σόββε.

Ἄ! ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς ὡς ἄγαλμα.

συγχισμένοι, ὥστε νὰ καταλάβῃ ὀρθῶς τι τῷ εἶχε συμβῆ. (ἀκολουθεῖ.)

ΒΑΒΥΡΟΥΣΣΑ.

Ἡ Βαβυρούσσα ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Καπροειδῶν, εἶναι δὲ αὐτόχθων τῆς Μαλάκας καὶ διακρίνεται τῶν ἄλλων καπροειδῶν ἀπὸ τὸν τρόπον, κατ' ὃν εἶναι διευθετημένοι οἱ χαυλιόδοντες τῆς δύο ἐκατέρωθεν τοῦ προσώπου ὑπεράνω τοῦ ῥύγχους, ἀλλ' οἱ μὲν ἐκφυόμενοι ἐκ τῆς ἄνω σιαγόνας ἀντὶ νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔξω, διευθύνονται πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσθεν, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ διατρύψουν τὸ δέρμα

Ἡ τροχίστρα Βαβυρούσσα.

— Ἐ! λοιπὸν; εἶπεν ὁ στρατηγός, αὐστηρῶς.

Ἄ! ὁ Γεώργιος ἠροθρίασε καὶ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν, ὅτε δὲ ὁ στρατηγὸς πάλιν τὸν διέταξε νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε—

— Δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ τὰ συμβάντα, κύριε στρατηγέ, αὐτὸ πρέπει ὁ κύριος ὑπολοχαγὸς νὰ τὸ κάμῃ ὁ ἴδιος.

— Ἐῶγε παιδίμου! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός, καὶ ἔως ἐδῶ λήγει ἡ δοκιμασία σου. Ἐπραξας γενναίως, ἐνίκησες τὸν πειρασμὸν, ἐδείχθης ἀνὴρ καὶ εἶσαι παντὸς ἐπαίνου ἄξιος, ὥστε ἀπὸ σήμερον ἀποθέσεις τὰ τυμπανόβουλα καὶ γίνεσαι τακτικὸς ὀπλίτης. Ἐννοεῖς, υἱέ μου;

Ἄ! ὁ Γεώργιος ἤκουσε καὶ ἐνόησεν, ἀλλ' ἦτο πολὺ

τῆς σιαγόνας ταύτης, ἀφοῦ δὲ ἐξέλθουν στρέφονται κατὰ μικρὸν πρὸς τὰ ὀπίσθεν καὶ τελευταῖον σχηματίζουν καμπύλην, τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα βλέπουν πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, ἐνίοτε δὲ καὶ φθάνουν μέχρι τοῦ δέρματος· τούτου ἕνεκα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄπλα ἀμυντικά, πρὸς τί δὲ χρησιμεύσῃ εἰσέτι δὲν ἐξηκριβώθη.

Ἐξ ὅσων οἱ περιηγηταὶ διηγοῦνται ἡ Βαβυρούσσα εἶναι φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον ζῶον· ἔχει δὲ μεγίστην ἰσχὺν καὶ δύναται διὰ τῶν ἐμπροσθίων χαυλιόδοντων τῆς νὰ ἐπιφέρῃ θανατηφόρον πληγὴν εἰς τὸν ἀντίπαλόν της, ὥστε οὐ μόνον οἱ κυνηγοὶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα θηρία τρομερὰ, ὡς ὁ λέων καὶ ἡ τίγρις, δὲν τολμοῦν νὰ συνάψουν μάχην ἐκ τοῦ συστάθην μὲ αὐτήν. Εἶναι δὲ καὶ ἀριστος κολυμβητής.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΙΟΥΡΟΣ.

Ὡτως ὀνομάζεται τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον παριστά-
νεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν
αὐτὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αἱ κοιναὶ χελι-
δόνες. Ἐἶναι δὲ πτηνὸν ὄραϊον, γενναῖον καὶ ἀγριωπὸν
τὴν ὄψιν. ἔχει χρώμα βαθύ κοκκινῶν μέλαν, ὡς τὸ τοῦ
κόρακος, καὶ ἐκατέρωθεν τῆς οὐρᾶς δύο μακρὰ πτερὰ
τελειώνοντα εἰς θύσανον, τὰ ὁποῖα ὅταν μὲν ἤσυχάζῃ
τὸ πτηνὸν κλύουσι πρὸς τὰ κάτω ἐν εἴδει καμπύλης
ὅταν δὲ ἐρεθίζεται κινεῖ καὶ ταῦτα κατὰ βούλησιν:

νομοθεταὶ καὶ ἀριστοὶ Κυβερνήται, μεταχειρίζοντο δὲ
πᾶν μέσον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον καλὸν καὶ πρόσφορον
νὰ συγκρατῆ ὁμοῦ τὰς ἀπείρους ἐθνικότητας, τὰς ὁ-
ποίας εἶχον ὑποτάξει εἰς τὴν κυριαρχίαν των.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρησκεία εἶναι ἐν τῶν θεμελιωδῶν
στηριγμάτων παντὸς ἔθνους, οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεφάσισαν
νὰ εἰσαγάγουν εἰς τὴν λατρείαν των καὶ πραγματικῶς
εἰσήγαγον κατὰ μικρὴν τὴν λατρείαν τῶν θεοτήτων
τῶν λαῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον ὑποτάξει.

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦ νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν λα-
τρείαν τῶν διαφόρων τούτων νέων θεοτήτων ὁ Μάρκος

Ὁ μέγας Δίουρος.

φέρει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θύσανον ἐκ πτερῶν, τὰ ὁ-
ποῖα κινεῖ κατὰ θέλησιν καὶ τὰ ὁποῖα ὀφούμενα κα-
θιστοῦν τὴν ὄψιν τοῦ ἀγριωτέραν. Τὸ πτηνὸν τοῦτο
εὐρίσκεται εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ ἐν γένει εἰς τὰς
ἐντὸς τῶν τροπικῶν χώρας.

Τὸ ἐν Ῥώμῃ Πάνθεον.

Οἱ Ῥωμαῖοι, ὡς γνωστὸν, ἦσαν οἱ κυρίαρχοι ἰου-
σχεδὸν τοῦ γνωστοῦ κόσμου ἐπὶ χίλια καὶ ἐπέκεινα
ἔτη, ἦσαν δ' ὡς ἅλα τὰ ἄλλα ἔθνη τῆς ἀρχαιότητος,
ἐκτὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, εἰδωλολάτραι. Ἐκτὸς δὲ τοῦ ἀ-
ρίστου στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ των ἦσαν κάλλιστοι

Ἀγρίππας ἀνήγειρε τὸ 26 π. Χ. ἐν Ῥώμῃ μέγα
καὶ περίφημόν τι κτίριον, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς
πάντας τοὺς θεοὺς, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη Πάνθεον,
ἐν αὐτῷ δὲ ἐπροσκυνοῦντο πάντες οἱ θεοί.

Τὸ κτίριον τοῦτο συνίσταται ἐκ τῆς κυρίως οἰκο-
δομῆς καὶ τοῦ περιστελίου.— Ἡ κυρίως οἰκοδομὴ
ἔχει σχῆμα κυκλοτερές 143 ποδῶν διαμέτρου, μὲ ἐ-
πίσης κυκλοτερές ἄνοιγμα ἐπὶ τῆς κορυφῆς 28 πο-
δῶν διαμέτρου πρὸς εἰσαγωγὴν φωτός, ὅπως φαίνε-
ται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα.

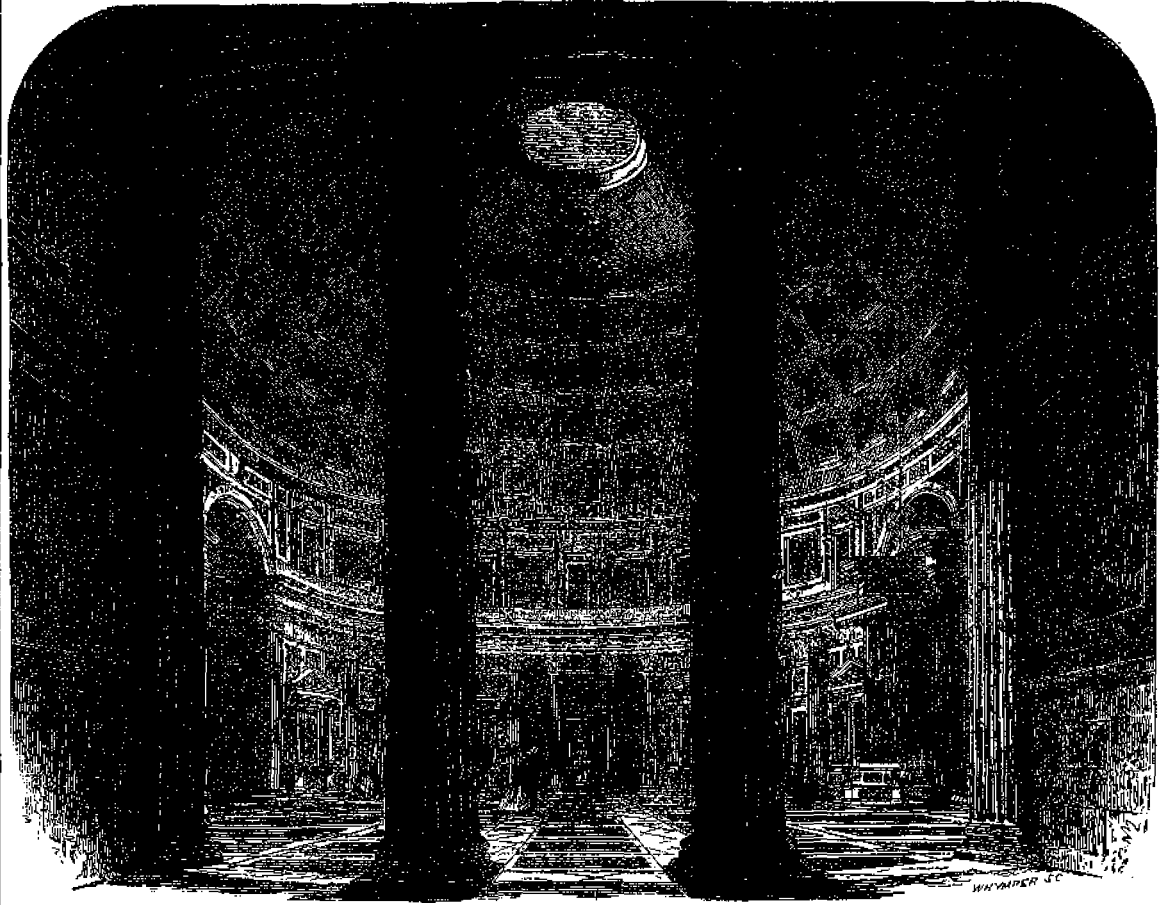
Τὸ περιστελίον εἶναι σχήματος τετραγώνου σχημα-
τίζον στοὰν 100 ποδῶν τὸ μήκος τούτου οἱ κίονες
ἔχουσι 46 $\frac{1}{2}$ ποδῶν ὕψος καὶ εἶναι ῥομβοῦ Κοριν-
θιακοῦ.

Ὁ Πλίνιος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἓν τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου καὶ ὁμολογουμένως εἶναι κτίριον λαμπρότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον.

Τῷ 608 μ. Χ. ὁ Πάπας Βονιφάτιος ὁ Δ', ἐνεκαί- νισεν αὐτὸ εἰς Χριστιανικὸν ναὸν, καὶ εἰς τοῦτο ὄφει- λει τὴν καλὴν διατήρησιν, εἰς ἣν εὐρίσκεται σήμερον.

Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει ὁ τάφος τοῦ διασημοῦ ζω- γράφου Ῥαφαήλου καὶ ἄλλων περιφήμων ἀνδρῶν,

τῶν φυσικῶν, τοῦ κυνός, κτλ. Κατόπι τιθεῖται καθέ- κλαι εἰς δύο σειράς, εἰς τρόπον ὥστε οἱ καθήμενοι εἰς τὴν μίαν σειράν νὰ στρέψουν τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἄλλῃ εἶναι δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν καθεκλῶν ὀλιγω- τερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παζόντων κατὰ ἓνα, ἔχουν τὸν Κουνηγόν, ὅστις περιπατεῖ περὶ τῶν καθήμενων συντρόφων του, διηγούμενος τὴν ἱστορίαν τοῦ κουνηγίου του, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὅλα τὰ ἀντικεί-

Τὸ περιφημον Πάνθειον ἐν Ρώμῃ.

λέγεται δὲ διὰ τὴν ἀνεγερθῆ ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ τὸ μνημεῖον τοῦ Βίαντος Ἐμμανουήλ.

Ὁ Κουνηγός.

(παιγνίδιον.)

Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἀπαιτοῦνται τέσσαρες τοῦ- λάχιστον, ἂν ὅμως ἦναι καὶ περισσότεροι, ἀκόμη καλ- λίτερον. Εἰς τούτων γίνεται ὁ «Κουνηγός,» καὶ δίδει εἰς ἕκαστον τῶν ἄλλων τὴν ὀνομασίαν μέρους τινὸς τοῦ ὀπλισμοῦ ἢ τῆς ἐνδομασίας του, ὡς λ. χ. τῶν ὑ- ποδημάτων, τοῦ πλοῦ, τῆς ζώνης, τοῦ πυροβόλου

μενα, τῶν ὁποίων ἐδόθησαν τὰ ὀνόματα εἰς τοὺς παί- ζοντας. Ἄρα δὲ ἀκούσῃ ἕκαστος τὸ ὄνομα του ὀφείλει νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κουνηγόν, ὁ μὲν πρῶ- τος κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐνδόματος, οἱ δὲ λοιποὶ ἕ- καστος τὸ ἐνδομα τοῦ ἀμέσως ἔμπροσθέν του. Ἡ ἱστορία ἐξακολουθεῖ μέχρις οὗ πάντες ἐγερθῶσιν ἀπὸ τὰς καθέκλαις των, τότε δὲ ἀρχεται τρέχων ὁ Κουνηγός, ἀκο- λουθούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων. Αἰφνης φωνάζει «Μπάμ! Μπούμ!» καὶ κᾶθηται εἰς μίαν τῶν καθεκλῶν, οἱ δὲ λοιποὶ προσπαθοῦν ὅλοι νὰ καθίσουν ὡστώως, ἐπειδὴ ὅμως εἶναι μία ὀλιγωτέρα καθέκλαι τῶν παζόντων, φυσικὰ θὰ μείνῃ εἰς χωρὶς καθίσμα καὶ τότε ὀβτος λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ Κουνηγού.

III Θεά Καλή.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν Θεὴν Καλὴν ὑπὸ ἄλλῃν ἔποψιν. (Ἰδὲ Ἐφημ. Παίδων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου π. ἔτες.) Εἶναι τῷ ὄντι ἀληθῆς εἰκὼν τρόμου. Τὸ κεφαλόδεμά της συνίσταται ἀπὸ ὄφεις, ἡ λαμαριά της ἀπὸ κρανία ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐφόρευσε καὶ κατέφαγεν, εἰς ἑκάστην δὲ χεῖρα κρατεῖ φοινικὸν τι ὄπλον καὶ οἱ πόδες της στηρίζονται ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐφόρευσεν!

Ἡ Θεά Καλή λατρεύεται ὑπὸ ἑκατομμυρίων δευσιδαιμόνων Ἰνδῶν, τῶν ὁποίων οἱ θεοὶ εἶναι προϊόντα τῶν ἰδίων αὐτῶν χαμερπῶν καθῶν καὶ σκληρότητος ὑπολογίζεται ὅτι περὶ τὰ 30 ἑκατομμύρια θεοτήτων προσκυνοῦνται εἰς τὰς Ἰνδίας!! Δὲν εἶναι λοιπὸν ποσῶς θαυμαστὸν ἂν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην ἐσαχρείωσιν καὶ ἐσχάτην πενίαν.

ΟΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ὁ μικρὸς Κόμης ἦτο πολὺ μικρὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ πολὺ μέγας, ἂν λάβητε ὅπ' ὄφιν τὰ κτήματά του καὶ τὴν θέαν του. Ὅταν ἦτο ἐνὸς μόνου μηνὸς ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἀφήκεν ἕξ μηνῶν, ἀμφότεροι δὲ ἐτάφησαν εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν οἰκογενειακὸν μνημεῖον, τοῦ ὁποῖου τὰ μὲν πολύτιμα μάρμαρα καὶ αἱ βελιούδινα νεκροθῆκαι ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ τὸ ψῦχος, τὸ σκότος καὶ ἡ σοβαρῆτος τασοῦτον ἐφόβιζον τὸν μικρὸν κόμητα, ὥστε ὁσάκις ἐτελεῖτο μνημόσυνον καὶ κατήρχετο μετὰ τῶν συγγενῶν του ἐκεῖ διὰ νὰ θέσῃ ἄνθη ἐπὶ τῶν τάφων τῶν γονέων του, δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ νύκτας ὀλοκλήρους ἐνθυμούμενος τὸ σκότος καὶ τὸ μυστηριώδες τοῦ τόπου.

Ὁ μικρὸς κόμης τῆς Ἀβιλιώνης καὶ τοῦ Λαντρισῶν ὀνομάζετο ἀπλῶς Βέρτος ὑπὸ τῆς μάμμης του καὶ τῆς τροφῆς του καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων του. Ὅτε

δὲ τῷ συνέβη τὸ περιστατικόν, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶχε μόλις κλείσει τὰ ὀκτῶ ἔτη, καὶ ἦτο λεπτοφυῆς, μὲ μικρὸν πρόσωπον γλυκὺ, ὡς ἄνθος, μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ ὠραίαν ξανθὴν κόμη, ἣς ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ κατήρχετο μέχρι τοῦ τραχήλου του,

Οἱ μόνου κηδεμόνες του ἦσαν ἡ μάμμη καὶ ὁ θεὸς του, ὅστις ἦτον ἱερεὺς, ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ἀμρότεροι φιλάσθενοι, καὶ ἠγάπων τὴν μοναξίαν, ἀπεσύρθησαν τοῦ κόσμου, καὶ ἔζων εἰς τὴν ὠραίαν ἔπαυλιν τῆς Ἀβιλιώνης, ὥστε καὶ ὁ Βέρτος, ὅστις ἦτο πάντοτε μετ' αὐτῶν δὲν ἐγνώριζε τί εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παίδων.

Ἄλλη παράστασις τῆς Θεᾶς Καλῆς.

ὅποια κατήγετο. Τόσα δὲ μεγάλα καὶ σπουδαῖα συμφέροντα ἐξηρτῶντο ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου παιδός, ὥστε αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε, τὸν εἶχον καταστήσει ἀνίκανον νὰ πράξῃ τι διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐκ φύσεως ὁ μικρὸς κόμης ἦτο γενναῖος καὶ κολλάκις ἠρεθίζετο καὶ ἐλυπεῖτο μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ, διὰ τὸ λατὰ παιδιά ἀγαποῦν νὰ κάμνουν, αἱ ἀκατάπαυστοι δὲ νοθεαῖαι καὶ προφυλάξεις τὸν εἶχον καταστήσει δειλὸν καὶ ἡ μεμονωμένη ζωὴ του τὸν ἔκαμνε σοβαρότερον παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἦναι τὰ παιδιά εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ ἔπαυλις, ἡ μᾶλλον τὸ φρούριον τῆς Ἀβιλιώνης, κεῖται εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀγγλίας, περ-

κυκλωμένον ὑπὸ ποκνῶν δασῶν, καὶ θεμελιωμένον εἰς ζωηροτάτην καὶ ἀφθονωτάτην γλῶσιν, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐφαίνοντο μαγευτικώτατα καὶ μεγαλοπρεπέτατα ὄρη, ἐκτεταμένοι λευκῶνες καὶ λίμνη, τὰ δὲ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἀντήχουν ἐκεῖ νόκτα καὶ ἡμέραν. Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐνδοξος τόπος ἦτο, καὶ περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας, σιυδεόμενος καὶ μὲ πολλὰς μυθικὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὅλας ὁ μικρὸς Κόμης. Διὰ τῆς φαντασίας του εἶχε κοινωνήσῃ μὲ τοὺς μυθικοὺς ἐκείνους ἥρωας, καὶ τοὺς θεοῦσφι πολὺ πραγματικωτέρους ἢ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὸν περιεκύκλουν συντρόφους· δὲ ἄλλους ἐκτὸς αὐτῶν δὲν εἶχεν, ἐὰν ἐξαιρέσω μαν τὸν κύνα του Ράλφ, καὶ τὸν ἱππὸν Βασίλειον, διότι οἱ συγγενεῖς του ἦσαν φιλάσθενοι, μελαγχολικοὶ καὶ ἡγάπων τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἀν δὲ καὶ ἐλάτρευον τὸν Βέρτον καὶ προθύμως θὰ ἀνέλυον μαργαρίτας καὶ χρυσόν, ἀν ἠδύνατο νὰ τὰ πύξ αὐτὸς, οὐδέποτε ὅμως ἐσκέφθησαν ὅτι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου εἶχε ἀνάγκη ἦτο ὀλίγη ζωηρότης, καὶ παραχῆ, καὶ ὀλίγος κίνδυνος ἀνευ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ τῶν παιδῶν εἶναι ἐπίσης νεκρὰ καὶ ἀνοστος, ὅσον εἶναι ἡ ζωὴ πτηνοῦ ἐντὸς κλωθοῦ. Παιδαγωγὸν εἶχεν ἰσρέα, γέροντα εὐγενῆ, πολυμαθῆ, ἡ δὲ τροφὸς του ἦτον ὡσαύτως γραῖα, ἀλλ' ὅλας ἀφωσιωμένη εἰς αὐτὸν, ἥτις τὸν ἀπεριποιεῖτο καὶ τὸν ἐθάσκευε.

Κατεχού

Πάν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἐν εἶδει παιγνιδῶν ἦτον ἰδικόν του. Τὸ περιφημώτατον ἐμπορικὸν τῶν Παρισίων ἐπρομήθευεν εἰς αὐτὸν τὰ θαυμάσια καὶ πολυτελῆ ταῦτα ἀθύρματα, — ἀνθρωπίσκους μὲ μηχανισμῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχόρευον, ἐξιφομάχουν καὶ ἐπαίζαν κιθάραν, ζῶα τεχνητὰ τὰ ὁποία, ἔκαμνον πᾶν ὅτι τὰ ἀληθινὰ ζῶα κάμνον, Καραγιόζους, καὶ στρατεύματα δόλοκληρα στρατιωτῶν, καὶ πλοῖα, τὰ ὁποία ἐκινουῦντο διὰ μηχανισμοῦ, καὶ πλεῖστα ἄλλα, τὰ ὁποία δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω, διὰ νὰ παῖξῃ μὲ ὅλα ταῦτα ὅμως δὲν εἶχε κανένα, εἰμὴ τὴν γραῖαν τροφόν, ἥτις ἦτο ἐξήκοντα ἐτῶν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παῖξῃ

ὅπως θὰ ἐπαίζεν ἐν παιδίον, καὶ τισοτοτρόπως κατ' ἑαυτὰ πολλὰκις ὁ μικρὸς κόμης νὰ μὴ παῖξῃ διόλου. — «Ἰπαγε νὰ παῖξῃς,» τῷ ἔλεγε πολλάκις ὁ παιδαγωγὸς του, ὁ πᾶτερ Φίλιππος — ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ παραίτησῃ τὰ βιβλία του. «Ἄλλ' ὁ μικρὸς κόμης ἀπεκρίνετο λυπηρῶς, «Δὲν ἔχω κανένα, μὲ τὸν ὀπίον νὰ παῖξω.» Ἡ ἀνάγκη του αὐτὴ δὲν ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς κανέναν ἐξ ὅλων τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν ἐλάτρευον καὶ ἡγάπων ἀκόμη καὶ τὴν γῆν, ἔπου ἐπάτων οἱ μικροὶ του πόδες, καὶ τὸν περιεστοίχιζον μὲ πᾶσαν πολυτέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν. Ἐκαταμμύρια λι-

ρῶν ἐναπεταμεῖοντο δι' αὐτὸν μέχρις ὅτι γένη ἐνήλιξ, καὶ ἐπαρχίαι διόκληροι τὸν ἀνόμαζον Κόριόν των. Οὐδαὶς δὲ ποτε ἐφαντάζετο ὅτι ὁ μικρὸς κόμης τῆς Ἀβιλιῶνης δὲν ἦτο ὁ εὐτυχέστατος παῖς εἰς τὸν κόσμον.

— «Διατί ὅλοι μολόρδον μὲ ὀνομαίζουσι;» ἠρώτησε τὴν τροφόν του ἡμέραν τινα παρατηρήσας τοῦτο διὰ πρώτην φοράν. «Διότι εἶσαι μολόρδος» ἀπεκρίθη ἡ τροφὸς του, ἀλλ' ἡ ἀπόκρισις αὐτὴ δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειάν του, ὅθεν ἠρώτησε τὸν παιδαγωγὸν του, «Ἀκριβὲς μοι παιδίον,» ἀπεκρίθη, οὗτος «εἶναι ὁ τίτλος σου, εἶσαι δὲ ὑπόχρεως νὰ τιμᾷς τὴν θέσιν σου καὶ νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά σου καλῶς καὶ ἀνευ κηλίδος.

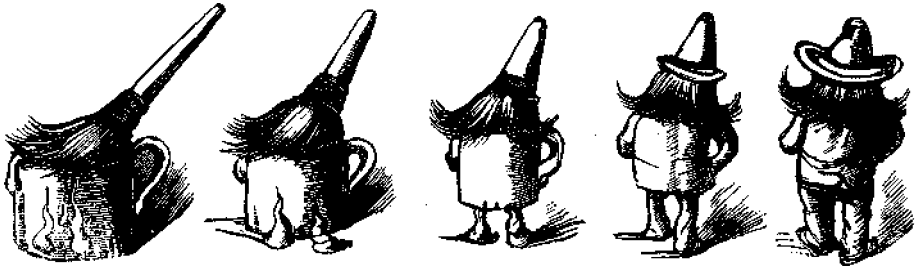
(ἀκολοθεῖ.)

Η ΒΕΤΕΛ ἢ ΑΡΕΚΙΝΑ ΚΑΤΕΧΟΥ.

Ἡ Κατεχὸς εἶναι εἶδος φοίνικος καλλιεργούμενον εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔχει δὲ κορμὸν ὀρθόν, φθάνοντα ἐνίοτε μέχρι 50 ποδῶν τὸ ὕψος. Καλλιεργεῖται δὲ διὰ τὰ κάρυά της, τὰ ὁποία ὠριμάσαντα, εἶναι ἴσα μὲ ὠν ὄριθος καὶ ἔχουν χρώμα κοκκινικοιτρινωπὸν, ὅπερ ἀρμόζει καλῶς πρὸς τὸ λαμπρὸν ἀνοικτὸν πράσινον χρώμα τῶν φύλλων.

Ὁ καρπὸς οὗτος δὲν εἶναι καλὸς πρὸς τροφήν, τὸν μεταχειρίζονται ὅμως ὡς τὸν καπνὸν διὰ μίσσημα.

Ὁ κορμὸς χρησιμεύει διὰ ἐυλείαν καὶ ἄλλας οἰκιακάς ἀνάγκας.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ.

Ἐξέλεις ζωγράφου ἀπὸ ἀγγείου καὶ χρωστήρος!

Πῶς ἀπὸ ἓν ἀγγεῖον χρώματος καὶ ἓνα χρωστήρα (βούρτσαν) ἀνεπτύχθη ὁ ζωγράφος!

Εἰς τὸ 191 φύλλον τοῦ π. Νοεμβρίου οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται εἶχον τὴν εἰκόνα τοῦ περιφρήμου Δαρουίου καὶ ὀλίγα περὶ τῆς θεωρίας του ὡς πρὸς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν (ἐξέλιξιν) τῶν ὄντων, δι' ἧλ. ἀπὸ τὰ ἀνόργανα ἔξιζαν πρῶτα τὰ φυτὰ, ἀπὸ τὰ φυτὰ δὲ τὰ ζῶα, κατ' ἀρχὰς τὰ ἀπλούστατα, ἀπ' αὐτὰ δὲ τὰ συνθετώτερα καὶ ἀπὸ ταῦτα τὰ ἔτι συνθετώτερα, ἕως οὗ ἐξελίχθη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ὅλας τὰς θαυμαστάς αὐτοῦ ψυχικὰς καὶ διανοητικὰς δυνάμεις!

Ἄσειός τις Ἀμερικανὸς διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην γελοῖαν ἔκαμε τὴν προκειμένην εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιτηδεῖως κατὰ μικρὸν μετέβαλε τὸ μὲν ἀγγεῖον τοῦ χρώματος εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ ἔνδυμα τοῦ ζωγράφου, τὸν δὲ χρωστήρα εἰς τὴν κεφαλὴν, τὰ μαλλία καὶ τὸν σκουφὸν του!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πόθεν προήλθεν ἡ λέξις σκυοφάντης;

Ἡ σκυὴ ἐτιμᾶτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἔθεν οἱ τε Ἕλληνας καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸ δένδρον τοῦτο εἰδός τι λατρείας. Οἱ στέφανοι τῶν θεῶν, καθὼς καὶ οἱ στέφανοι, δι' ὧν ἕσπερον τὸ ἴσον αὐτῶν μέτωπον, κατεσκευάζοντο ἐκ κλάδων καὶ φύλλων σκυῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐτιμῶνουν μὲ θάνατον τὸν ἐξάγοντα οὐκα ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἢ ἐγγίζοντα τὸν καρπὸν σκυῶν ἱερῶν. Ἐπειδὴ δὲ συγχρόνως ὑπέσχοντο καὶ ὁμοίῃν εἰς τὸν καταγγέλλοντα τὸν παραβάτην τοῦ ἀπαγορευτικοῦ τούτου νόμου, πολλοὶ ἐξ αἰσχροκερβείας κατήγγελλον ἀνθρώπους πάντη ἀθίους τοῦ προσαπτομένου αὐτοῖς ἐγγλήματος. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ μίσους προσωπικοῦ προέβαινον εἰς τὰς τοιαύτας καταγγελίας, ἐπιδιώκοντες τὸν δόλοισιν τοῦ μισουμένου προσώπου. Ἐνευθεν προήλθεν ἡ λέξις σκυοφάντης σημαίνουσα πάντα τοιοῦτον, ὅστις ἐκ μίσους ἢ αἰσχροκερβείας καταγγέλλει ἢ κατηγορεῖ τινα ψευδῶς καὶ ἀδικῶς. Ἐκ τῆς ἑλληνικῆς δὲ γλώσσης παρέλαβον καὶ οἱ νεώτεροι τὴν λέξιν ταύτην ἐν τῇ αὐτῇ περίπτω σημασίᾳ καὶ μάλιστα οἱ Γάλλοι, ἀποκαλοῦντες καὶ αὐτοὶ σκυοφάντην πάντα αἰσχρὸν διάβολον, δολογράφον ἢ υποκριτὴν.

— Αἱ Βουλαι τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἠνώθησαν τῷ 1707.

— Ὁ τῆς Ἀγγλίας βασιλεὺς Γεώργιος Γ', οὐδὲ ἀπαξ ἐγκατέλιπε τὴν χώραν αὐτοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς βασιλείας του.

— Ταρχουῖνος ὁ Πρεσβύτερος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Ῥωμαῖος βασιλεὺς, ὅστις παρεδέχθη τὸ σκήπτρον.

— Ἡ πρώτη διόρθωσις μεγάλων δημοσίων ὁδῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνέρχεται εἰς τὸ ἔτος 1285.

— Τὸ πρῶτον κατ' ἑλλάκι εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατείας Ἑλληνικῆς γενόμενον εἰς Ἱερουσαλὴμ τῷ 326 μ. Χ.

— Κατὰ τινα ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἄλλοτε μέγας βεζύρης Ἀχμέτ-Βελῆ πασσαὶς μετέφρασε εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν τινὰς τῶν κωμωδιῶν τοῦ Μολιέρου, ὡς τὸν «Ἀκούσιον ἱατρὸν», τὸν «Φιλάργυρον» καὶ τὸν «Μισάνθρωπον.» Τὰ μεταφρασθέντα ταῦτα ἔργα τοῦ Γάλλου ἀριστοτέχου καὶ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ σκηνῆς ὑπὸ ἄρμενικοῦ θιάσου, παρασταμένων κατὰ τὴν διδασκαλίαν πολλῶν τούρκων μεγιστάνων.

— Ἀημοτικὴ ἔκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι. — Κατὰ τοὺς εἰς τὴν Βουλὴν ὑποβληθέντας πίνακας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐν ὅλῃ τῇ Κράτει ὑπάρχουσι 1624 δημοτικὰ σχολεῖα, ἐξ ὧν 1372 ἀρρένων καὶ 252 θηλέων. Ἐκ τούτων λειτουργοῦσι μόνον 1281 (1027 ἀρρένων καὶ 224 θηλέων), εἰς 2 διδάσκουσι ἄτομα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων 1453. Ἀρροῦσι καθ' ὅσον τὸ Κράτος 373 σχολεῖα (345 ἀρρένων καὶ 28 θηλέων). Ἄλλα καὶ ἐκ τῶν ἀργούντων πολλὰ λειτουργοῦσι διὰ γραμματοδιδασκάλων, μὴ ὑπαρχόντων ἔτι δημοδιδασκάλων.

— Ἐπανελήφθησαν ἐν τῇ παρὰ τὴν Τροίαν πόλει Ἀσσυραῖ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ ἀμερικανικοῦ ἰνστιτούτου. Ἀνευρέθη δὲ μέχρι τοῦδε ἡ ἀγορὰ καὶ ἐνεργεῖται ἡ ἐκκαθαρίσις τῆς ὁδοῦ τῶν Τύρβων, ἐν ᾗ εὐρέθησαν πολλοὶ σαρκοφάγοι περιέχοντες ὠραία πηλίνα εἰδώλια καὶ ὕλινα ἀγγεῖα.

— Ἡρῆατο ἡ ἐκδοσις μηνιαίου περιοδικοῦ συγγραμματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδαγωγικῶν Σχολείων,» συντασσόμενον ὑπὸ τῶν κκ. Μιχα. Βρατσάνου, δευθηντοῦ τοῦ Διδακταλείου Ἀθηνῶν καὶ Δ. Ἰωαννίδου Ὀλομπίου καθηγητοῦ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος βασιλεὺς ἦτο κύριος προβάτων;
2. Ποῖον φόρον ἐπλήρουν εἰς τὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ;
3. Ποῖαν ἀποτροπαιὸν θυσίαν παρήτησε;